

———— Gyórfi Kata

ÉN ÉS A BŐRÖM

amikor már elég mélyen meleg,
lecsatlakozik minden érintkezési felületről,
a bőröm mély álomban
oxigénmolekula forrásponton.

a hóburokban elzsibbadok,
súlytalan a takaró,
és nyugalmat izzadok magam köré.

egyenletesen szuszogok,
én, én és a bőröm lecsatlakozunk mindenről,
és a melegség lesz az az alapállapot,
amire már fel sem figyelünk.

és amíg kint felszívja magát a rizsfehér ég
valami sötéttel a tömbházak tetejéről,
én, én és a bőröm simogatjuk egymást,
hogy nincs semmi baj, semmi baj.